

Oslo Politidistrikt

18. januar 2025

Politianmeldelse av Kontroll- og konstitusjonskomiteens leder Peter Frølich (H)

Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk (AROD) politianmelder Kontroll- og konstitusjonskomiteens leder Peter Frølich (H) for misbruk av offentlig myndighet og motarbeidelse av rettsvesenet i forbindelse med Kontroll- og konstitusjonskomiteens [beslutning](#) av 14. februar 2023.

Komiteen ble i brev av [1. januar 2023](#) og [30. januar 2023](#) ansvarliggjort for manglende rettighetssikring. Regjeringen videreførte straff på tilbakeviste premisser og 200 års rettstradisjon var truet etter at domstolene flere ganger hadde motsatt seg lovgivers intensjon ved innføringen av Grunnlovens § 89, men Komiteen skulte et problem for rettsstaten heller enn å ta oppgjør med vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse på rusfeltet. I brev av [16. februar 2023](#) ble komiteen informert om den konstitusjonelle fallhøyden, men problemet med fasadebegrunnelser og manglende rettssikkerhet ble ikke tatt tak i. I stedet fortsatte et regime med ansvarsfraskrivelser på rettsstatens bekostning, og det er avgjørende at politi- og påtalemyndighet står opp for rettssikkerhet, slik at ikke et varig og systematisk angrep videreføres mot sivilbefolkningen.

Misbruk av offentlig myndighet og motarbeiding av rettsvesenet

Før behandlingen i Kontroll- og konstitusjonskomiteen var det klart at norske jurister hadde sviktet ansvar for rettssikkerheten siden Johs Andenæs etterlyste prinsipiell debatt i 1994, at Justisdepartementet hadde sviktet fagansvar siden avvisningen av NOU 2002: 04, at de forfulgte hadde vært nektet grunnleggende rettsstatsgarantier siden 2008, og at Høyesteretts rettighetssikring i HR-2022-731-A utgjorde et åpent sår i det rettspolitiske landskapet. Korrespondansen dokumenterte ikke bare varige og systematiske krenkelser som konsekvens av en politikk utformet av [ekstremister](#), men viste at domstolenes uavhengighet var truet av jurister som beskyttet forbudet fra konstitusjonell kontroll, og det var komiteens ansvar å foreta nærmere undersøkelser.

Hadde komiteen gjort jobben sin, ville vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse blitt avslørt. Det ville vært klart at offentlig panikk hadde holdt ruspolitikken på et konstitusjonelt sidespor i

over 20 år, og at rettsstatsgarantier var ugyldiggjort fordi ingen ville ta ansvar for et mørkt kapittel for strafferetten. I stedet ble justisminister og høyesterettsdommere skjermet for Ansvarlighetslovens rekkevidde, og slik sviktet komiteen sitt ansvar for å føre kontroll med regjeringen og forvaltningen.

Det er derfor klart at Kontroll- og konstitusjonskomiteens leder har misbrukt sin myndighet og motarbeidet rettsvesenet. Grunnlovens § 89 forblir uten vekt fordi komiteen tar del i et komplott for å beskytte keisere uten klær, og motstanden mot undersøkelser er symptom på et større problem. Fra komiteens side er det et signal om at forsøk på å underlegge narkotikaloven konstitusjonell kontroll ikke aksepteres og at de forsvarsverk som grunnloven legger opp til må vike om forbudet utfordres. Slik begraves et økende problem med rettsløshet etter at sivil ulydighet har avdekket jurister som beskytter forbudet for enhver pris, for komiteens motstand mot undersøkelser gir grønt lys til å utradere 200 års rettstradisjon.

Slik bygges en politistat og slik utraderes de forsvar som grunnloven oppstiller. Så lenge sannhet er tabubelagt, vil vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse bestå, men det er ikke som om problemet forsvinner. Vi vet fra før at det er 30 år siden Andenæs innså at ruspolitikken representerer vår tids største feilinvestering i straff; at Straffelovkommisjonen var klar på at kriminalisering ikke kunne forsvares; at Rusreformutvalget dokumenterte offentlig panikk som et problem i lovutforming; at Rolleforståelsesutvalget har påvist en konflikt hvor rettighetsjuss har blitt nedprioritert på bekostning av styringsjuss; at Riksadvokatens undersøkelser rundt maktmiddelbruk i mindre saker fant systemiske krenkelser; og at fagfolk i 40 år har påpekt sydebukkmekanismen som førende for ruspolitikken.

Det fremstår med andre ord klart at det har vært økende konflikt mellom fagfelt og lovgiver. Straffelovkommisjonen anbefalte derfor i 2002 at domstolene tok ansvar for rettssikkerheten, hvilket ikke har skjedd. I stedet har sivil ulydighet eksponert en trussel mot rettsstaten,¹ og det er en forvrenging av virkelighet når komiteens leder hevder at «de forhold henvendelsen omhandler åpenbart ikke kan føre til ansvar».

Frølich forsøker på dette viset å unnta ruspolitikken konstitusjonell kontroll, men straff på tilbakeviste premisser er per definisjon vilkårlig. Siden 2002 har det manglende begrunnelseskravet for straff vært dokumentert av flere utredninger, og nedprioritering av rettighetsjuss er synonymt med ukultur som må tas tak i om en liberal rettsstat skal bestå. Ingenting truer rettsstaten mer enn et statsapparat som ikke vil etterforske anklager om menneskerettighetsbrudd, og komiteens motstand mot undersøkelser vil bli lagt frem for ICC

¹ Det sivile samfunn har forberedt en [sannhets- og forsoningskommisjon](#) for å bøte på den skade som 16 års rettsløse tilstander har gjort på rettsstaten. Spørsmålslistene til vitner viser hvorfor regjering og domstolene svikter sitt ansvar for forfulgte grupperinger. Se for eksempel [her](#).

som dokumentasjon på at norske myndigheter har sviktet folkerettslige forpliktelser hvis ikke politi- og påtalemyndighet tar affære.

Politiets ansvar

Flere hundretusen straffereaksjoner er konstitusjonelt omstridt som følge av en stadig mer etablert praksis med avvisning av prøvesrett. Siden 2008 har de forfulgte på rusfeltet vært uten effektivt rettsmiddel, og når lovgiver og domstoler ikke vil forholde seg til forskning og rettsstatsprinsipper må de som er satt til å videreføre et varig og systematisk angrep mot sivilbefolkningen ta ansvar for sitt virke. Politiloven og etiske retningslinjer er klare på plikten til å sikre kjerneverdier, og sivil ulydighet har eksponert skaden som følger med nedprioritering av rettighetsjuss. Det er dokumentert at den politiske prosessen er styrt av ekstremister, mens domstolenes uavhengighet er en saga blott, og anmeldelsen må sees i sammenheng med tidligere korrespondanse. Siden 2008 har etatens ansvar for å hjelpe samfunnet ut av et totalitært grep vært klart og det er ingen løsning å henlegge saken. For hvert år som går blir problemet med vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse bare mer åpenbart, og ettersom stadig flere land regulerer cannabis for å beskytte folkehelse må Norge ta et oppgjør med slik ukultur som Frølich representerer. Fasadebegrunnelser fortsetter som et problem fordi grunnloven er satt ut av spill, og politiet må ta grep eller bli husket av ettertiden for sitt svik.

Dette er uunngåelig. Det er en gammel sannhet i jussen at det i tider med tyranni bare finnes tre valg: Forræderi, medløperi, og grunnlovsforsvar. I en tid som vår, hvor offentlig panikk sørger for en blindsonne som muliggjør vilkårlig forfølgelse, er de som svikter ansvaret for rettsstatsbygging enten medløpere eller forrædere, og AROD vil eksponere et problem for rettsstaten til vi finner jurister som står opp for prinsipper som må veie tungt om en liberal rettsstat skal bestå. Det er på høy tid at etaten tar ansvar for etiske utfordringer i straffesakskjeden, og vi håper at anmeldelsen vil rette opp i den skade som nedprioritering av rettighetsjuss har påført nasjonen.

Med hilsen

A handwritten signature in black ink that reads 'Roar Mikalsen'. The signature is written in a cursive, flowing style.

Roar Mikalsen

Leder for Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk